

Κι ήρθε μια βδομάδα ολόκληρη που το εργαστήριό μου σταμάτησε να δουλεύει. Βέβαια και στα υπόλοιπα ταμπάκια πια δεν γινόταν τίποτα, παρά μόνο ψευτοδουλειά. Η αλήθεια είναι πως, ακόμα και αν δεν το παραδεχόμαστε, η δουλειά μας έχει πλέον μειωθεί και σύντομα θα φτωχύνουμε παραπάνω.

Γύρισα σπίτι μου, ανέβηκα πάνω και μπήκα στο δωμάτιο. Η γυναίκα μου ήταν καθισμένη στη γωνία και ένωσα τα μάτια των παιδιών μου καρφωμένα πάνω μου. Αμέσως κατάλαβα τι είχε συμβεί...

Οργίστηκα μαζί της.

-Και τ' άφησες έτσι τα παιδιά; τη ρώτησα.

Αυτή δεν απάντησε. Συνέχισε να κάθεται στην άκρη με το κεφάλι σκυμμένο και δεν γυρνούσε να με αντικρύσει.

Έκανα μια προσπάθεια να της ξαναμιλήσω.

-Και γιατί δεν έπαιρνες κάτι από τον μπακάλη;

Εκείνη σήκωσε το βλέμμα της και με κοίταξε, μα δεν κατάλαβα πώς αισθανόταν. Δεν έμοιαζε θυμωμένη αλλά ούτε λυπημένη. Της φώναξα για να μου μιλήσει.

-Γιατί δεν μιλάς;

Επιτέλους μου αποκρίθηκε.

-Δεν μας δίνει πια.

-Και ψωμί; Τι δεν έπαιρνες λίγο ψωμί;

-Μήτε ο φούρνος μάς δίνει.

Αυτές τις φράσεις είπε και αμέσως σηκώθηκε και έφυγε. Κατάλαβα ότι θα πήγαινε να κλάψει, είδα τα δάκρυά της, παρόλο που προσπάθησε να τα κρύψει. Έπειτα έφυγαν και τα παιδιά. Έμεινα μόνος μέσα στο σπίτι, μέσα στο δωμάτιο.

Ένωσα μεγάλη ντροπή και δυστυχία, μόλις συνειδητοποίησα την τραγικότητα της κατάστασης. Εκτός από το γεγονός ότι πληγώθηκε η περηφάνια μου μπροστά στα παιδιά μου, τα οποία και απογοήτευσα, σκέφτομαι τη γυναίκα μου, την αδικία μου. Αισθάνομαι έναν κόμπο στο λαιμό μου να ανεβαίνει και να ξανανεβαίνει. Είκοσι χρόνια είμαι παντρεμένος μαζί της και πρώτη φορά στοχάζομαι γι' αυτή.

Παρέμεινα για αρκετές ώρες σπίτι σκεπτόμενος πώς θα βελτιώσω την κατάσταση. Έπρεπε πλέον να παραδεχτώ, πρώτα απ' όλους στον εαυτό μου, ότι το εργαστήριο μου είχε σταματήσει να δουλεύει κανονικά και να ασχοληθώ με κάτι άλλο. Αποφάσισα να σηκωθώ όταν πια βράδιαζε. Κανένας δεν είχε γυρίσει σπίτι.

Ξεκρέμασα το δίκαννό μου, το πήρα παραμάσκαλα και βγήκα έξω. Ήθελα και έπρεπε να κάνω κάτι για να βγάλω την οικογένειά μου από αυτή την κατάσταση, και το κυνήγι ήταν η μοναδική λύση που κατόρθωσα να σκεφτώ μέσα στη δυστυχία μου.

Τ. Π.